

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)
SSN Marek Pietruszyński (sprawozdawca)
SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Małgorzata Sobieszcańska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Małgorzaty Kozłowskiej,
w sprawie **A.P.**, **W.C.** oraz **T.S.**
skazanych z art. 258 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na rozprawie w dniu 1 czerwca 2023 r.,
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt II AKa 46/22,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Nowym Sączu
z dnia 13 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 18/18,

- 1. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego A.P., a na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. także co do oskarżonych: W.C., T.S., K.K., R.E. i sprawę przekazuje Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zarządza zwrot na rzecz oskarżonych wniesionych opłat od kasacji.**

(J.D.)

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu, wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K 18/18:

I. oskarżonego K.K. uznał za winnego popełnienia:

1. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i skazał go na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności;
2. ciągu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i skazał go na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności;
3. ciągu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i skazał go na karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł;
4. ciągu przestępstw z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i skazał go na karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł;
5. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i skazał go na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;
6. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. i z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;
7. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i skazał go na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;
8. przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i skazał go na karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;

9. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s i z art. 76 § 1 k.k.s i z art. 62 § 2 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s w zw. z art. 7 § 1 k.k.s i skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;

10. przestępstwa z art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i skazał go na karę 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto, na mocy art. 299 § 7 k.k. orzekł wobec oskarżonego K.K. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści pochodzących z przestępstwa w kwocie 440.540,00 zł, a na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce wymierzonych oskarżonemu K.K. kar jednostkowych pozbawienia wolności orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w miejsce wymierzonych temu oskarżonemu kar jednostkowych grzywny – karę łączną grzywny w wysokości 700 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł. Orzekł również, na podstawie art. 46 § 1 k.k. środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

II. oskarżonego A.P. uznał za winnego popełnienia:

1. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i skazał go na karę roku pozbawienia wolności;
2. przestępstwa skarbowego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s i z art. 76 § 1 k.k.s i z art. 62 § 2 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s w zw. z art. 7 § 1 k.k.s i skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych oskarżonemu A.P. kar jednostkowych pozbawienia wolności Sąd orzekł karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

III. oskarżonego R.E. uznał za winnego popełnienia:

1. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;
2. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. i skazał go na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności;

Ponadto oskarżonego R.E. uniewinniono od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia kwalifikowanego jako przestępstwo z art. 298 § 1 k.k., a kosztami procesu w tej części Sąd obciążył Skarb Państwa. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar wymierzonych oskarżonemu R.E. Sąd orzekł karę łączną roku pozbawienia wolności, a wykonanie tej kary na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby zobowiązując oskarżonego na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. do informowaniu sądu w odstępach trzymiesięcznych o przebiegu okresu próby.

III. oskarżonego T.S. uznał za winnego popełnienia:

1. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i skazał go na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. ciągu przestępstw z art. 306 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce wymierzonych oskarżonemu T.S. kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 5 lat pozbawienia wolności.

IV. oskarżonego W.C. uznał za winnego popełnienia:

1. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i skazał go na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. ciągu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności;

3. ciągu przestępstw z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności;

4. ciągu przestępstw z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;

5. przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i skazał go na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;

6. przestępstwa z art. 263 § 1 k.k. i skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

7. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s i art. 76 § 1 k.k.s i art. 62 § 1 k.k.s w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 5 k.k.s w zw. z art. 6 § 2 k.k.s w zw. z art. 7 § 1 k.k.s i skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł;

Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce wymierzonych oskarżonemu W.C. kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, a w miejsce wymierzonych temu oskarżonemu kar jednostkowych grzywny – karę łączną grzywny w wysokości 600 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł.

Wyrok zawierał również rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

Na skutek apelacji obrońców oskarżonych A.P., R.E., T.S., W.C., prokuratora – na niekorzyść oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego P. S.A., Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyrokiem z dnia 20 września 2022 r., sygn. akt II AKa 46/22, orzekł następująco:

I. uchylił rozstrzygnięcia o przepadku równowartości korzyści majątkowej orzeczonej wobec oskarżonego K.K. w pkt. XI oraz o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T.S. w pkt. XXVII;

II. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:

1. na mocy art. 33 § 1 k.k.s. orzekł wobec K.K. za przestępstwo przypisane mu w pkt. IX wyroku, przepadek korzyści majątkowej w postaci udziału 3/5 w nieruchomości wraz z zabudową, objętej Księgą Wieczystą nr [...] Sądu Rejonowego w W., której własność według treści wyżej wskazanej Księgi Wieczystej wpisana jest na O. spółka z o.o. w organizacji z siedzibą w W.;

2. podwyższył orzeczoną wobec T.S. w punkcie XXV karę pozbawienia wolności do 5 lat i 6 miesięcy i na mocy art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w brzmieniu ustawy obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., biorąc za podstawę kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone

oskarżonemu w pkt. XXIV i XXVI zaskarżonego wyroku i w pkt. II. 2 przedmiotowego wyroku, orzekł wobec niego karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

3. obniżył wymierzoną wobec W.C. w punkcie XXXV łączną karę grzywny do 500 stawek dziennych przyjmując, iż wysokość jednej stawki dziennej wynosi 100 zł;

4. uzupełnił podstawę wymiaru kary łącznej co do:

- K.K. pozbawienia wolności i grzywny w pkt. XII,
- W.C. pozbawienia wolności i grzywny w pkt. XXXV,
- A.P. i R.E. pozbawienia wolności odpowiednio w pkt. XVII i XXIII o zwrot „w brzmieniu ustawy obowiązującym przed 24 czerwca 2020 r. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k.”;

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy. Także wyrok Sądu *ad quem* zawierał akcesoryjne rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

Z kasacjami wystąpili obrońcy A.P., W.C. i T.S., zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w częściach dotyczących wyżej wymienionych skazanych.

Obrońca A.P. zarzucił rażące i mające wpływ na treść ww. prawomocnego wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego i prawa procesowego, a mianowicie:

1. art. 258 § 1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie, a wyrażające się w przypisaniu A.P. sprawstwa czynu zabronionego z art. 258 § 1 k.k. pomimo, że ustalenia faktyczne Sądu I instancji inkorporowane przez Sąd II instancji nie pozwalają na przyjęcie bez żadnej wątpliwości, iż ustalony charakter relacji skazanego z innymi osobami, które kierowały zorganizowaną grupą przestępczą czy też zostały uznane za jej członków wyczerpują przesłankę „brania udziału w zorganizowanej grupie”, o której mowa w wyżej wymienionym przepisie, zwłaszcza, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdza, że pomiędzy członkami zorganizowanej grupy przestępczej a skazanym istniały tego rodzaju powiązania, że mógł mieć świadomość działania w jej strukturach;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pobieżne, a tym samym nierzetelne rozważanie zarzutów apelacyjnych w zakresie obrazy przepisów postępowania, w stopniu mającym wpływ na treść wydanego orzeczenia (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. bądź też naruszenia art. 5 § 2 k.p.k.), a zwłaszcza

potraktowania zarzutów apelacyjnych wyłącznie jako hipotez stanowiących uzewnętrznienie przyjętej linii obrony skazanego A.P., sprowadzających się w gruncie rzeczy do prostego negowania stanu faktycznego wraz z uznaniem ich za polemikę z prawidłowymi zapatrywaniami Sądu I instancji, a tym samym inkorporowaniu przez Sąd odwoławczy do zaskarżonego orzeczenia błędnej oceny dowodów, które zostały ocenione wybiórczo, a z których wzięto pod uwagę wyłącznie to co pasuje do skazania za czyn z art. 258 § 1 k.k., z jednoczesnym pominięciem, że wyjaśnienia współoskarżonego K.K., w tym zeznania świadków, np. P.K., M.O., T.S. czy też W.C. do których odwołuje się Sąd odwoławczy nie dają pewności, że w okresach, o których mowa w wyroku Sądu I instancji A.P. podejmował inkryminowane zachowania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej - co stanowi również naruszenie art. 6 k.p.k. (prawo do obrony) oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (prawo do rzetelnego procesu);

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pobieżne rozpoznanie zarzutu apelacyjnego z art. 167 k.p.k. w zakresie jakim Sąd I instancji oddalił wnioski dowodowy oskarżonego sformułowany w piśmie z 20 stycznia 2020 r., tj. z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Sądu Okręgowego w R. I Wydział Cywilny [protokołów z rozpraw z zeznaniami przesłuchanych ww. sprawie świadków, w tym pism złożonych w toku sprawy, uzasadnienia wyroku tego sądu o sygn. akt I C [...] oraz z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] Wydział Cywilny z dnia 30 października 2018 r, sygn. akt I ACa [...], zwłaszcza, że jego pozytywne rozpoznanie pozwoliłoby na dokonanie odmiennych ustaleń faktycznych w zakresie relacji skazanego z D.B. w zakresie zarzucanego mu współudziału w wyłudzeniu podatku VAT, a jego pominięcie świadczy o braku woli Sądu odwoławczego w dotarciu do prawdy materialnej, a tym odważa rzetelność kontroli instancyjnej ustaleń faktycznych Sądu I instancji - co stanowi również naruszenie art. 6 k.p.k. (prawo do obrony) oraz art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (prawo do rzetelnego procesu);

4. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego z 20 września 2022 r. w sposób utrudniający możliwość zrozumienia toku rozumowania, którym kierował się ten Sąd wydając wyrok, a

zwłaszcza bez dokładnego rozważenia wszystkich zarzutów stawianych w wywiedzionych przez obrońcę w apelacji z argumentacją sprowadzającą się do lakonicznego zakwestionowania jego stanowiska, a tym samym uznania wszystkich zarzutów apelacyjnych za nieuzasadnioną i gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji;

5. art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k. poprzez nienależytą obsadę Sądu Apelacyjnego w Krakowie Wydział Karny, który 20 września 2022 r. wydał zaskarżony wyrok, w skład którego wchodziła sędzia K.W. powołana na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z 18 sierpnia 2020 r., nr [...], tj. Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, a tym samym, wadliwość procesu powołania ww. sędziego, z uwzględnieniem informacji medialnych świadczących o szybkiej ścieżce awansowej sędzi, prowadzi do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych UE oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego – w części dotyczącej skazanego A.P. wraz z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie: o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego - w części dotyczącej skazanego A.P. - i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego oraz uniewinnienie A.P. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Obrońca W.C. zarzucił:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art. 114 § 3 pkt 3 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez wszczęcie i prowadzenie postępowania karnego przeciwko oskarżonemu W.C., pomimo tego, że został wcześniej prawomocnie skazany przez sąd obcego państwa (Sąd belgijski w Antwerpii) za udział w grupie przestępczej zajmującej się kradzieżą i przemytem z Polski i Włoch do Belgii samochodów oraz innych przestępstw - w tym przeciwko wiarygodności dokumentów

- popełnionych w okresie od 17.11.2011 r. do 23.10.2014 r. (tj. z czasookresu zarzucanych mu czynów z pkt 5 ppkt I - XV), w sytuacji, gdy zakaz wszczęcia i prowadzenia postępowania karnego w tym zakresie wynika z wiążącej Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej, a to art. 54 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen (KWUS), przy czym czyny za które W.C. został skazany został przez sąd belgijski są tożsame z 13 czynami których dotyczą zarzuty zawarte w treści aktu oskarżenia (paserstwo samochodowe pkt 5 ppkt I — XIII). Zdaniem obrony, w związku z przystąpieniem Polski do Unii Europejskiej, począwszy od dnia 1 maja 2004r., Polska pozostaje związana Układem z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. oraz Konwencją Wykonawczą do Układu z Schengen z dnia 19 czerwca 1990 r. Zgodnie z treścią art. 54 konwencji wykonawczej, żadna osoba, której proces zakończył się wydaniem prawomocnego wyroku na obszarze jednego z państw stron, nie może być ścigana za ten sam czyn. Tak więc brak podstaw wszczęcia i prowadzenia postępowania karnego przeciwko oskarżonemu w Polsce, potwierdza wyrok Sądu w Antwerpii nr 3185 z dnia 24.06.2015r., dotyczący czynów z okresu 17.11.2011 r. — 23.10.2014 r., z tym, że sąd belgijski nie ustalił personaliów innych osób, które pomagały oskarżonemu w Polsce, a oba sądy (polski i belgijski), nie ustaliły tych samych (a tym samym i wszystkich) samochodów będących przedmiotem przestępstw;

II. Rażąco naruszenie przepisów prawa procesowego, w tym w szczególności obrazę art. 457 § 3 k.p.k., art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k., z powodu :

1. pobieżnej oceny i niedokładnego rozważenia zgłoszonych w treści apelacji zarzutów dotyczących uchybień Sądu I Instancji w zakresie oceny dowodów stanowiących podstawę skazania W.C. za zarzucane mu czyny, a zwłaszcza tego, że Sąd Apelacyjny nie ustosunkował się w sposób wyczerpujący do wszystkich zarzutów apelacyjnych obrońcy (również i tych „pośrednich”, zawartych w treści uzasadnienia apelacji), a w szczególności bardzo lakonicznie odniósł się do kwestii uprzedniego skazania W.C. przez sąd belgijski za udział w międzynarodowej grupie przestępczej zajmującej się kradzieżą i legalizacją samochodów pochodzących z przestępstwa w tym samym okresie, w którym dotyczył zarzut udziału w grupie wspólnie z osobami współoskarżonymi w niniejszej sprawie, że można przyjąć, iż de

facto Sąd odwoławczy w zasadzie nie odniósł się do tych zarzutów, co stanowi oczywistą obrazę art. 457 § 3 k.p.k., który to przepis nakłada na Sąd obowiązek szczegółowego rozważenia wszystkich zarzutów i wniosków apelacji oraz wskazania czym kierował się Sąd wydając wyrok, jak również poprzez lakoniczne odniesienie się przez Sąd do kwestii winy, rozstrzygnięcia o karach jednostkowych oraz wymiaru kary łącznej, co powoduje niemożność dokonania kontroli w tym zakresie, w tym zwłaszcza:

- a. zaniechanie podjęcia działań procesowych w postaci konfrontacji ukierunkowanych na wyjaśnienie sprzeczności w zeznaniach W.C. z zeznaniami K.K., a to co do faktu zmiany właściciela firmy M. należącej do R.C. i przepisana tej firmy na Ł.S., co miało się odbyć z inspiracji W.C., w sytuacji, gdy on jedynie zasugerował żonie takie rozwiązanie i nie wyjaśnienie, jaki miało to wpływ na czyn zarzucany oskarżonemu w pkt. 5 ppkt XV wyroku;
- b. zaniechanie podjęcia działań procesowych w postaci konfrontacji ukierunkowanych na wyjaśnienie sprzeczności w zeznaniach W.C. z zeznaniami P.L., a to co do przestępstw samochodowych oraz okoliczności nabycia przez tego ostatniego broni palnej w postaci pistoletu m-ki G. z nieustaloną ilością amunicji, w sytuacji, gdy w tym ostatnim zakresie, Sąd miał dowody jedynie w postaci „słowa przeciwko słowu” i należało tę kwestię szczegółowo wyjaśnić poprzez skonfrontowanie obydwu oskarżonych;
- c. zaniechanie podjęcia działań procesowych w postaci konfrontacji ukierunkowanych na wyjaśnienie sprzeczności w zeznaniach W.C. z zeznaniami D.B. co do przestępstwa skarbowego, w sytuacji gdy w sprawę ustalono, że W.C. nie zajmował się wystawianiem dokumentów księgowych firmy M.;
- d. bezpodstawnego odmówienia udzielenia waloru wiarygodności jasnym, logicznym, stabilnym i niezmiennym wyjaśnieniom oskarżonego, a oparcie się w wyniku rozumowania redukcyjnego wyłącznie na poszlakach, które zdaniem obu sądów uprawdopodobniały opisany w akcie oskarżenia udział oskarżonego w obrocie samochodami pochodzącymi z przestępstwa, który - jak wynika z treści zarzutów - w zdecydowanej większości polegał tylko i wyłącznie na przyjmowaniu od innych osób pochodzących z przestępstwa aut, a następnie przekazywania ich ustalonym osobom działającym w ramach tej grupy (dotyczyło to 9 z 12 aut);

e. sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego obecnie wyroku w sposób wadliwy i tym samym uniemożliwiający przeprowadzenie kontroli instancyjnej w zakresie zarzucanych oskarżonemu czynów oraz w ramach własnej oceny dowodów dokonanej w toku postępowania odwoławczego, w następstwie powielenia błędu Sądu I Instancji, polegającego na oparciu się jedynie na poszlakach wskazujących na popełnienie przez W.C. zarzucanych mu czynów w sposób opisany w sentencji wyroku Sądu I instancji, co powoduje, że wyrażona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia ocena materiału dowodowego nie stanowi rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na jego korzyść, jak i na niekorzyść i nie została wyczerpująco oraz logicznie uzasadniona, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

2. art. 458 k.p.k., w zw. z art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., w zw. z art. 2 S 2 k.p.k. mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego wyroku, przez:

f. dokonanie fragmentarycznej i mało wnikliwej oceny dowodów, bez dokładnej analizy całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i brak należytego uzasadnienia dla odrzucenia przez Sąd wiarygodnej i niemodyfikowanej przez oskarżonego wersji zdarzeń - w odróżnieniu od wersji przedstawianej przez współoskarżonych w osobach K.K., M.O., P.L. i J.K., wielokrotnie modyfikowanych, dotyczących legalizowania (rejestracja) i zbywania (sporządzanie umów i faktur) przez W.C. kradzionych samochodów i oparciu się przez Sąd I i II instancji wyłącznie na domniemaniu będącego skutkiem rozumowania redukcyjnego i w konsekwencji tego, rozpoznanie wszystkich wątpliwości w sprawie na niekorzyść W.C., wbrew przyjętym przez ustawodawcę zasadom i obowiązującym przepisom;

g. zaniechanie wyjaśnienia na czym miało polegać wprowadzenie przez W.C. w błąd przedstawicieli Urzędu Skarbowego [...] co do wysokości zobowiązania podatkowego przedsiębiorstwa I. Sp. z o.o. w W.;

h. obrazę przepisu art. 42a ustawy z 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2020r., poz. 2072) w brzmieniu obowiązującym od dnia 15.07.2022 r. - ustawa z 9.06.2022r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2022r., poz. 1259), poprzez zaniechanie zawiadomienia oskarżonych i ich obrońców przez Sąd Apelacyjny w Krakowie o

składzie sądu rozpoznającego apelacje i związaną z tym możliwość złożenia przez nich wniosku (§ 5) o stwierdzenie przesłanek o których mowa w § 3 ww. przepisu, podczas gdy nie zachodził żaden wyjątek od obowiązku poinformowania ich o powyższym (zwłaszcza ten, o którym mowa w art. 42a S 4 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych);

2. Błędy w ustaleniach faktycznych, a to art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów, a zwłaszcza fragmentarycznej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego polegającej na przypisaniu jedynej prawdy relacjom współoskarżonych w osobach K.K., M.O., P.L. i J.K., co do ustalonego stanu faktycznego wynikającego z opisanych przez nich zdarzeń i dokonanych na ich podstawie interpretacjom lingwistyczno-psychologicznym, będącym w opozycji nie tylko do zeznań tych osób, ale również ustaleń zawartych w treści wyroku sądu belgijskiego, a ponadto, w następstwie bezpodstawnego uznania przez Sąd I i II instancji, że w świetle zebranego w sprawie materiału wina oskarżonego W.C. jest bezsprzeczna i została w sposób bezsporny należycie i jednoznacznie udowodniona, podczas gdy Sąd Okręgowy w treści uzasadnienia stwierdził, że w dużej mierze oparł się na poszlakach (k. 86, IV wers u góry), będących skutkiem zastosowania rozumowania redukcyjnego.

Niezależnie od granic zaskarżenia, obrońca w oparciu o treść art. 536 kpk, wniósł również „o rozpoznanie niniejszego środka odwoławczego w szerszym zakresie”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca T.S. zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa, poprzez błędne, nieuwzględniające zasady orzekania wynikającej z treści art. 7 k.p.k. rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie zarzutu podniesionego w apelacji obrońcy dotyczącego obrazu przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez uwzględnienie

okoliczności przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonego i ukształtowanie przez Sąd I instancji przekonania co do winy T.S. de facto wyłącznie na wyjaśnieniach K.K. które w ocenie obrony nie sposób jest obdarzyć walorem wiarygodności z uwagi szereg ujawnionych w toku postępowania wątpliwości co do wiarygodności ww. osoby, z uwagi na zmienność depozycji i brak ich oparcia w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym, z pominięciem dowodów, które podważały przyjęcie sprawstwa oskarżonego, tj. wyjaśnień oskarżonego których analiza, w kontekście całego zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwalana na przyjęcie, iż są one wiarygodne, które przeczą temu, aby oskarżony dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw, co w konsekwencji doprowadziło do swobodnej oceny dowodów, podjęcia tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowanie w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, iż T.S. dokonał zarzucanych mu czynów, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego nie pozwala na przyjęcie jego sprawstwa;

2. rażąco naruszenie przepisów prawa, poprzez błędne, nie uwzględniające zasady orzekania wynikającej z treści art. 7 k.p.k. rozważenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a także rażąco naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieprawidłowe rozważenie zarzutu podniesionego w apelacji dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść poprzez uznanie przez Sąd I instancji, że T.S. swoim zachowaniem zrealizował znamiona zarzucanych czynów zabronionych, w sytuacji gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w żaden sposób nie wynika, że oskarżony T.S. rzeczywiście dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów zabronionych (a tym bardziej w sposób w jaki zostało to mu przypisane), albowiem brak jest dowodów potwierdzających jego sprawstwo, nawet opierając się na całkowicie niewiarygodnych wyjaśnieniach K.K. albowiem w toku postępowania nie ustalono, iż to T.S. faktycznie dokonywał kradzieży pojazdów wymienionych w zarzutach (a nie np. był wyłącznie w ich posiadaniu, przed ich dalszym przekazaniem), gdzie, kiedy i w jaki sposób miał dokonywać tychże kradzieży, a następnie przerobienia numerów identyfikacyjnych, a mimo to

przypisane zostało mu sprawstwo tychże przestępstw, w tym przestępstwa kradzieży z włamaniem gdy w toku postępowania w ogóle pominięto kwestie ustalenia czy T.S. dokonując rzekomych kradzieży, przełamywał jakiegokolwiek zabezpieczenia fabryczne pojazdów co pozwoliłoby na ustalenie, iż kradzieży tych dokonywał „z włamaniem”;

3. rażąco obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. poprzez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie T. S., przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy M.O. a K.K. oraz przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy K.K. a T.S.;

4. rażąco naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez uwzględnienie zarzutu podniesionego przez Prokuratora w apelacji dotyczącego rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu za poszczególne przypisane mu przestępstwa, i w konsekwencji zwiększenie wobec skazanego orzeczonej kary pozbawienia wolności w punkcie XXV i kary łącznej.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie do ponownego rozpoznania.

W pisemnych odpowiedziach na te kasacje prokurator wniósł o ich oddalenie jako bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zasadny okazał się – podniesiony w pkt. 5 kasacji obrońcy oskarżonego A.P. – zarzut wystąpienia w toku procedowania przed Sądem Apelacyjnym bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jest to zarazem okoliczność, którą Sąd Najwyższy obligowany jest badać z urzędu (art. 536 *in fine* k.p.k.). Stan taki, jako dotyczący całości rozstrzygnięcia jakie wydał Sąd odwoławczy, rzutuje również na sytuację procesową pozostałych współoskarżonych, zarówno tych, w imieniu których wywiedziono kasacje niezawierające takiego zarzutu, tj. W.C. i T.S., jak również tych, którzy w ogóle nie zdecydowali się na wniesienie nadzwyczajnego środka zaskarżenia, tj. K.K. i R.E.. Wskazana przyczyna odwoławcza obligowała Sąd kasacyjny do uchylenia zaskarżonego wyroku w całości, gdyż przemawiały za tym te same względy, co w przypadku oskarżonego A.P. (art. 435 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Zarazem rozpoznanie i uwzględnienie zarzutu wystąpienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. okazało się wystarczające do wydania orzeczenia, zaś badanie na obecnym etapie pozostałych zarzutów podniesionych w kasacji wniesionej w imieniu ostatniego z wyżej wymienionych, jak również w kasacjach dotyczących oskarżonych W.C. i T.S. byłoby – wobec konieczności ponownego przeprowadzenia postępowania odwoławczego przed Sądem Apelacyjnym – przedwczesne (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.).

Przechodząc do wskazania merytorycznych powodów wyroku, w pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do zakwestionowania poglądu wyrażonego w uchwale trzech połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. (BSA I-4110-1/20, OSNK 2020, z. 2 poz. 7), zgodnie z którym: „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3), jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”. Uchwała ta - stosownie do treści art. 87 ust. 1 ustawy o Sądzie Najwyższym (t. j. Dz. U. z 2021 r. poz. 154) - z chwilą jej podjęcia uzyskała moc zasady prawnej i wiąże każdy skład Sądu Najwyższego dotąd, dopóty nie nastąpi uregulowane w art. 88 ust. 2 ustawy o SN odstępnie od uchwały. Do dnia wydania niniejszego orzeczenia taka sytuacja nie wystąpiła, a zatem przedmiotowa zasada prawna nie utraciła aktualności i musi być przez Sąd Najwyższy respektowana.

Związanie to nie zostało w żaden sposób zniesione wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20 (OTK-A 2020, poz. 61), co wyjaśniono obszernie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2022 r., III PZP 1/22, OSNP 2022 nr 10, poz. 95, a

także postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2021 r., I KZ 29/21, OSNK 2021 nr 10, poz. 41; z dnia 29 września 2021 r., V KZ 47/21). Sąd Najwyższy w obecnym składzie w pełni podziela przedstawioną w tych judykatach argumentację. Przedmiotowe orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego nie mogło wywrzeć wpływu na obowiązek stosowania przez Sąd Najwyższy wykładni art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., zaprezentowanej w uchwale trzech Izb Sądu Najwyższego przede wszystkim z uwagi na błędne przyznanie przez Trybunał Konstytucyjny uchwale trzech Izb Sądu Najwyższego charakteru prawotwórczego (podczas gdy jest to akt stosowania prawa, a nie jego stanowienia), a co za tym idzie z uwagi na brak kompetencji Trybunału Konstytucyjnego do orzekania o zgodności z Konstytucją tego orzeczenia (zob. powołane postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2021 r. oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 września 2021 r., V KZ 47/21 i z dnia 18 stycznia 2022 r., I KZ 61/21). Żaden przepis ustawy zasadniczej nie przyznaje bowiem Trybunałowi Konstytucyjnemu uprawnienia do stwierdzenia niezgodności z Konstytucją RP orzeczeń sądowych.

Z tych względów odrzucić należało poglądy o związaniu Sądu Najwyższego wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, na co trafnie zwrócono uwagę m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z 21 grudnia 2022 r., II PUB 1/22, jak również w przywołanych tam obszernie jednoznacznych poglądach doktryny (zob. m.in.: S. Biernat: Trybunał Konstytucyjny wypowiada posłuszeństwo prawu Unii Europejskiej [w:] Wokół kryzysu praworządności, demokracji i praw człowieka. Księga jubileuszowa Profesora Mirosława Wyrzykowskiego, pod red. A. Bodnara i A. Płoszki, Warszawa 2020; A. Kappes, J. Skrzydło: Czy wyroki neo-sędziów są ważne? - rozważania na tle uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, Palestra 2020 nr 5, s. 120; M. Safjan: Prawo do skutecznej ochrony sądowej - refleksje dotyczące wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych, Palestra 2020 nr 5, s. 5; R. Zawłocki: Rozdział 11. Problematyka odpowiedzialności dyscyplinarnej sędziego z tytułu orzekania w przedmiocie wyłączenia sędziego powołanego z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa [w:] Bezstronność sędziego w sprawach karnych w świetle zarzutu wadliwości jego powołania, pod red. Pawła Wilińskiego i Roberta Zawłockiego, Poznań 2021; L. Garlicki: Trybunał Strasburski a kryzys polskiego

sądownictwa. Uwagi na tle wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 19 grudnia 2020 r., *Ástráðsson* przeciwko Islandii, *Przegląd Sądowy* 2021, nr 4, s. 5; M. Safjan: Kilka uwag o odpowiedzialności władzy publicznej z tytułu naruszenia prawa europejskiego [w:] *Ius civile vigilantibus scriptum est*. Księga jubileuszowa Profesora Adama Olejniczaka, pod red. J. Haberko, J. Grykiela i K. Mularskiego, wyd. 1, Warszawa 2022; J. Gudowski: *Iudex impurus*. Wyłączenie z mocy samej ustawy sędziego objętego zarzutem wadliwego powołania lub przejścia na wyższe stanowisko sędziowskie, *Przegląd Sądowy* 2022, nr 5, s. 7).

Na wymowę uchwały trzech izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. w płaszczyźnie „niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności zwrócił uwagę Europejski Trybunał Praw Człowieka wyroku z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie *Reczkowicz* przeciwko Polsce (skarga nr 43447/19). Trybunał wskazał – przywołując zresztą swoje stanowisko także w sprawie *Guðmundur Andri Ástráðsson* przeciwko Islandii – że z uwagi na udział w procesie powoływania w Polsce sędziów takiego organu, jakim jest Krajowej Rady Sądownictwa, w składzie ukształtowanym nowelą z 2017 r. (w efekcie czego organ ten nie jest niezależny od władzy wykonawczej i ustawodawczej) – osoba powołana na urząd sędziego orzekając w określonej sprawie nie stanowi niezależnego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPCz (pkt 284). Należy tu przypomnieć, że Europejski Trybunał Praw Człowieka ma tzw. „monopol jurysdykcyjny” w zakresie interpretacji i stosowania Konwencji (art. 32 ust. 1 EKPCz). Jak się w efekcie przyjmuje, jego konsekwencją jest związanie sądów krajowych interpretacją EKPC przyjętą przez Trybunał (zob. postanowienie SN z 10 czerwca 2022 r., III KO 36/22; I. Kondak [w:] *Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komentarz*, L. Garlicki [red.], Warszawa 2011, t. 2, s. 100 i 103).

Także standardy prawa Unii Europejskiej wyrażają zasadę, zgodnie z którą „gwarancje dostępu do niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy, a w szczególności gwarancje określające pojęcie, jak również skład tego sądu, stanowią podstawę prawa do rzetelnego procesu sądowego. Prawo to oznacza, że każdy sąd jest zobowiązany zbadać, czy ze względu na swój skład

stanowi on taki właśnie sąd, jeżeli pojawia się w tym względzie poważna wątpliwość. Badanie to jest nieodzowne w kontekście zaufania, jakie sądy społeczeństwa demokratycznego muszą wzbudzać u jednostki. W tym sensie taka kontrola stanowi istotny wymóg formalny, którego należy bezwzględnie dochować i którego spełnienie należy sprawdzić z urzędu” (zob. wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., *Chronopost i La Poste/UFEX i in.*, C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 46, 48; wyrok z dnia 26 marca 2020 r., *Simpson/Rada i HG/Komisja*, C-542/18 RX-II i C-543/18 RX-II, EU:C:2020:232, pkt 57; z dnia 29 marca 2022 r., BN, DM, EN przeciwko Getin Noble Bank S.A., C-132/20, ECLI:EU:C:2022:235, pkt 113).

Podsumowując rozważania w tej części, jak również uwzględniając całokształt zasygnalizowanej i akceptowanej przez Sąd Najwyższy w niniejszym składzie argumentacji zawartej w powoływanych powyżej orzeczeniach samego Sądu Najwyższego, jak i Trybunałów międzynarodowych, stwierdzić należało, że uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r. nie tylko nadal obowiązuje, lecz również brak jest przeszkód faktycznych i prawnych do wdrożenia w sprawie niniejszej wykładni art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. zaprezentowanej w przedmiotowej uchwale.

Punktem wyjścia dla dalszych rozważań co do zaistnienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej jest zagadnienie tzw. „instytucjonalnej bezstronności sędziego”. W wyroku ETPCz (Wielka Izba) z dnia 1 grudnia 2020r. – *Guðmundur Andri Ástráðsson przeciwko Islandii* (wniosek nr 26374/18) wskazano, że:

- a) procedura powoływania sędziów musi zapewniać gwarancje przeciwko niedopuszczalnym formom wpływania i uznaniowości innych władz, zarówno na wstępnym etapie powoływania, jak i w czasie sprawowania urzędu (pkt 224),
- b) naruszenie prawa w procesie powoływania sędziego może nadać nieprawidłowy charakter jego udziałowi w późniejszym sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości (pkt 226),
- c) jeżeli w procedurze powoływania sędziego doszło do nieprawidłowości, to w każdej późniejszej sprawie rozpoznawanej z udziałem tego sędziego konieczna może być ocena, czy były one na tyle poważne, że mogły doprowadzić do podważenia zasady bezstronności sądu orzekającego (pkt 234).

Na tle m.in. powyższych uwag ETPCz sformułował trzypunktowy test, w oparciu o który, można by dokonywać oceny wagi uchybień mających miejsce przy powołaniu sędziego. Zbadać należy zatem, czy:

1. w procesie powoływania sędziego doszło do naruszenia prawa krajowego – naruszenie prawa krajowego musi być, co do zasady, „oczywiste” w tym sensie, że musi być obiektywnie i rzeczywiście możliwe do zidentyfikowania jako takie. Interpretacja w tej mierze została pozostawiona sądom krajowym, chyba że naruszenie jest „rażące”, to jest ustalenia sądów krajowych można uznać za arbitralne lub w sposób oczywisty nieuzasadnione. Brak oczywistego naruszenia nie wyklucza jednak jako taki, że mogło dojść do naruszenia prawa do sądu ustanowionego ustawą. Mogą zachodzić okoliczności, w których procedura mianowania sędziego pozornie jest zgodna z właściwymi uregulowaniami krajowymi, jednakże jej rezultaty są niezgodne z przedmiotem i celem tego prawa przyznanego Konwencją (pkt 244);

2. naruszenie to miało dostatecznie poważny charakter – jedynie te naruszenia, które dotyczą podstawowych zasad procedury mianowania sędziów, to jest naruszenia, które wpływają na istotę prawa do „sądu ustanowionego ustawą”, mogą skutkować naruszeniem tego prawa, na przykład mianowanie na sędziego osoby, która nie spełnia właściwych kryteriów kwalifikujących, lub naruszenia mogące w inny sposób podważyć cel i skutek wymogu „ustanowienia przez prawo”, tak jak jest on interpretowany przez Trybunał (pkt 246-247);

3. zostało ono ustalone na szczeblu sądów krajowych – na podstawie właściwych standardów Konwencji, z należytą oceną faktów i skarg, z właściwym wyważeniem sprzecznych interesów i wyciągnięciem niezbędnych wniosków oraz z zachowaniem równowagi w celu ustalenia, czy istnieje pilna potrzeba – o istotnym i znaczącym charakterze – uzasadniająca odejście od zasady pewności prawa i powagi rzeczy osądzonej oraz zasady nieusuwalności sędziów w stosownych przypadkach, w zależności od szczególnych okoliczności sprawy; wyjątek od tej ostatniej zasady jest dopuszczalny wyłącznie, jeżeli jest to uzasadnione uprawnionym celem, jest proporcjonalne w świetle tego celu i o ile nie budzi w przekonaniu podmiotów prawa uzasadnionej wątpliwości co do niezależności danego sądu od czynników

zewewnętrznych oraz co do neutralności w odniesieniu do reprezentowanych przed nim interesów (pkt 238-240, 251).

Odnosząc się do pierwszych dwóch punktów testu podnieść należało, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3) nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, w szczególności w art. 187 ust. 1. Przepis ten jednoznacznie wskazuje jaka liczba członków tej Rady wybrana może być przez Sejm - dotyczy to 4 osób. Zmiana dokonana wskazaną ustawą, doprowadziła do pozakonstytucyjnego zwiększenia liczby członków KRS z nadania sił politycznych. Tak też obecna KRS postrzegana jest przez organy międzynarodowe, w tym przede wszystkim Trybunały stosujące prawo europejskie (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, OSNK 2022, nr 6, poz. 22). Europejski Trybunał Praw Człowieka stwierdził, że naruszenie prawa krajowego, wynikające z nieprzestrzegania zasady podziału władzy i niezależności sądownictwa, w sposób nieodwracalny skaziło kwestionowaną procedurę powołania, ponieważ w konsekwencji tego naruszenia rekomendacja kandydatów na sędziów – warunek konieczny powołania przez Prezydenta RP – została powierzona KRS, organowi, który nie zapewnia wystarczającej gwarancji niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej. Procedura powoływania sędziów, która - jak w niniejszej sprawie - uwidacznia nadmierny wpływ władzy ustawodawczej i wykonawczej na powoływanie sędziów, jest *per se* niezgodna z art. 6 ust. 1 Konwencji (o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności - dopisek SN) i jako taka stanowi fundamentalną nieprawidłowość wpływającą negatywnie na cały proces i zagrażającą legitymacji sądu złożonego z tak powołanych sędziów (pkt 276 uzasadnienia wyroku ETPCz z dnia 22 lipca 2021 r. w sprawie Reczkowicz przeciwko Polsce - wniosek nr 43447/19). Trybunał uznał za konieczne uwzględnienie okoliczności, w jakich ukonstytuowała się nowa KRS: po wejściu w życie w dniu 17 stycznia 2018 r. ustawy nowelizującej z 2017 r. Sejm przystąpił do rozpatrzenia wniosków kandydatów do nowej KRS i dokonał w dniu 6 marca 2018 r. wyboru piętnastu sędziów-członków Rady. Wybory zostały najwyraźniej zbojkotowane przez środowisko prawnicze, ponieważ tylko

osiemnastu kandydatów ubiegało się o piętnaście stanowisk do nowej KRS. Sześciu z piętnastu sędziów powołanych do KRS przez Sejm zostało w ciągu ostatnich sześciu miesięcy przed wyborem powołanych przez Ministra Sprawiedliwości na prezesa lub wiceprezesa sądów. Komisarz Praw Człowieka Rady Europy oraz Europejska Sieć Rad Sądownictwa (*ENCJ*) wyraziły swoje obawy w zakresie tego, że większość członków obecnej KRS była albo członkami partii rządzącej, sprawowała urzędy w administracji rządowej lub została wybrana przez parlament na podstawie rekomendacji partii rządzącej” (op. cit., pkt 270 i 271 uzasadnienia).

Europejski Trybunał Praw Człowieka zauważył, że „cała sekwencja wydarzeń w Polsce żywo pokazuje, że kolejne reformy sądownictwa miały na celu osłabienie niezawisłości sędziowskiej, począwszy od poważnych nieprawidłowości w wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego w grudniu 2015 r., następnie, w szczególności, przebudowę KRS i utworzenie nowych izb w Sądzie Najwyższym, przy jednoczesnym rozszerzeniu kontroli Ministra Sprawiedliwości nad sądami i zwiększeniu jego roli w kwestiach dyscypliny sędziowskiej. W wyniku kolejnych reform sądownictwo - autonomiczna gałąź władzy państwowej - zostało narażone na ingerencję władzy wykonawczej i ustawodawczej, a tym samym znacznie osłabione (pkt 348 uzasadnienia wyroku ETPCz (Wielka Izba) z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie Grzęda przeciwko Polsce - wniosek nr 43572/18).

Doszło więc do naruszenia prawa krajowego – Konstytucji RP – poprzez powołanie sędziego przez organ ukształtowany odmiennie niż wynika to z jej art. 187 i który poprzez „zbliżenie” do władz politycznych nie spełnia swej ustrojowej roli „stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów” (art. 186 ust.1). „Naruszenie prawa krajowego” tej rangi zawsze musi być oceniane jako „dostatecznie poważne” (zob. cyt. uchw. SN w sprawie I KZP 2/22).

W kontekście tych rozważań bezsporne jest, że dwa – spośród trzech nakreślonych przez ETPCz w sprawie *Guðmundur Andri Ástráðsson* przeciwko Islandii – kryteria opisanego tam testu dały w niniejszej sprawie wynik pozytywny, albowiem biorąca udział w składzie Sądu Apelacyjnego jako sędzia – sprawozdawca K. W. bezspornie została powołana na urząd sędziego w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej

Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, co do którego to organu wysuwane są słuszne zastrzeżenia natury konstytucyjnej.

Tylko zatem sięgnięcie po trzeci punkt przedstawionego wyżej testu pozwala na ustalenie, że konkretny sędzia, który uzyskał nominację w opisywanych warunkach, nie jest stronniczy. Wskazuje się nawet, że obalone zostało domniemanie jego bezstronności, które było regułą przed 2018 r. (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 2.06.2022 r., I KZP 2/22). Warunki oceny tego stanu rzeczy zostały sprecyzowane w cytowanej już wcześniej uchwale SN z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22. Wynik badania sfery lokującej się w trzeciej warstwie koniecznego wyżej testu pozwala ustalić, czy konkretny sędzia, który uzyskał nominację w takich warunkach, tj. w sytuacji gdy podważone zostało domniemanie jego bezstronności, jest jednak *in concreto* bezstronny. Przesłanki warunkujące ów test w tej sferze niewątpliwie są tym bardziej surowe, im wyższe było stanowisko, o które testowany sędzia się ubiegał i obejmują one m.in. kwestię powiązania okresu drogi awansowej z objęciem ważkich stanowisk w administracji sądowej, dotyczą przebiegu obrad na forum Krajowej Rady Sądownictwa, opinii zgromadzeń ogólnych sędziów, opinii wizytatorów, osiągnięć zawodowych (w zestawieniu z osiągnięciami kontrkandydatów do awansu), a wreszcie sposób zachowania i postępowania po uzyskaniu awansu, w tym stopień związania z aktualnie urzędującą reprezentacją polityczną Ministerstwa Sprawiedliwości, jako organu władzy wykonawczej (zob. wyrok SN z 6 kwietnia 2023 r., II KK 119/22).

Zbadanie, czy w odniesieniu do – biorącej udział w wydaniu zaskarżonego kasacją wyroku jako sprawozdawca – sędzi Sądu Apelacyjnego w Krakowie K.W. wchodzi w rachubę brak instytucjonalnej bezstronności sędziego, do której nawiązano powyżej, zostało poprzedzone uzyskaniem w toku postępowania kasacyjnego w niniejszej sprawie dokumentacji osobowej obejmującej proces ubiegania się przez wymienioną sędzię o urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Z materiałów tych wynika, że K.W. po odbyciu w okręgu Sądu Wojewódzkiego w [...] aplikacji sądowej - początkowo pozaetatowej, a od 1 grudnia 1994 r. etatowej, w 1995 roku złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dobrym. Z dniem 20 października 1995 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym

w K.. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 maja 1997 r. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w K.. Następnie postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 grudnia 2003 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Okręgowego w K.. Dwukrotnie – w 2011 roku oraz 2013 roku bezskutecznie ubiegała się o objęcie stanowiska sędziowskiego w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie.

Z dniem 28 grudnia 2017 r. sędzia K.W. została delegowana do pełnienia czynności sędziego w [...] Wydziale Karnym Sądu Apelacyjnego w Krakowie na okres roku, od 1 lutego 2018 r. do 31 stycznia 2019 r. Z dniem 15 stycznia 2018 r. została powołana do pełnienia funkcji [...] Sądu Okręgowego w K. na okres sześciu lat.

Od 10 września 2018 r. SSO - K.W. rozpoczęła kolejne starania o awans na sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Jej delegacja do pełnienia czynności orzeczniczych w tym Sądzie została dwukrotnie przedłużona na okresy od 1 lutego 2019 r. do 31 stycznia 2020 r. a następnie od 1 lutego 2020 r. na czas nieokreślony. Od 1 października 2020 r. została powołana do pełnienia funkcji [...] Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Z dniem 30 września 2020 r. została odwołana z funkcji Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Krakowie w związku z rezygnacją. Z dniem 4 lutego 2021 r. została powołana na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Powyższe ustalenia pozwalają z jednej strony prześledzić profil zawodowy sędzi K.W. w płaszczyźnie orzeczniczej jak i administracyjnej, z drugiej zaś – uznać, że jej kariera zawodowa uległa zdecydowanemu przyspieszeniu w 2018 roku. Zdaniem Sądu Najwyższego należy to wiązać z faktem podpisania w grudniu 2017 r. listy poparcia dla niektórych sędziów kandydujących do składu tworzonej wówczas Krajowej Rady Sądownictwa, co do której formułowano omówione wcześniej uzasadnione zastrzeżenia natury konstytucyjnej. Poparcie obejmowało w szczególności kandydaturę sędzi X.X... W ciągu miesiąca od wyrażenia tego poparcia sędzia K.W. objęła w dniu 15 stycznia 2018 r. stanowisko [...] Sądu Okręgowego w K.. W kontekście tego aktu powołania istotne było - zdaniem Sądu Najwyższego - wskazanie osoby, który umożliwiła sędzi K.W. dostrzegalne przyspieszenie kariery zawodowej. Tą osobą była z pewnością sędzia X.X..., ówczesna Prezes Sądu Okręgowego w K..

Sędzia Sądu Rejonowego X.X.. została w styczniu 2018 r. oddelegowana z Ministerstwa Sprawiedliwości do Sądu Okręgowego w K., po czym w dniu 9 stycznia tego roku została powołana na stanowisko Prezesa tego Sądu. Jest sędzią, odnośnie której w przestrzeni medialnej formułowane są opinie o istnieniu między nią a aktualnie urzędującym Ministrem Sprawiedliwości więzów zażyłości zrodzonych na gruncie przyjaźni i koleżeństwa, a opinie te nie wydają się być gołosłowne. Istnienie tych więzi zdają się potwierdzać okoliczności powołania sędzi X.X., nominalnie sędziego sądu rejonowego, na urząd Prezesa jednego z największych sądów okręgowych w Polsce, w drodze arbitralnej i dyskrecjonalnej decyzji Ministra Sprawiedliwości, po odwołaniu w budzących wątpliwości prawne okolicznościach poprzedniej Prezes Sądu Okręgowego w K. – SSO Y.Y..

Powołanie – przy aprobacie Prezes Sądu Okręgowego w K.– sędzi K.W. na pierwsze w jej karierze zawodowej eksponowane stanowisko w administracji sądowej, tj. wiceprezesa Sądu Okręgowego w niedługim czasie po podpisaniu listy poparcia dla kandydatury pierwszej z wymienionych do Krajowej Rady Sądownictwa niewątpliwie, zdaniem Sądu Najwyższego, zdynamizowało przebieg jej kariery zawodowej na przestrzeni kolejnych miesięcy i lat. Powiązanie pomiędzy tymi zdarzeniami jest oczywiste i czytelne nawet dla przeciętnie wykształconej osoby, niedysponującej wykształceniem prawniczym. Oczywiste dla Sądu Najwyższego jest przy tym, że propozycja objęcia tak wysokiego stanowiska w hierarchii administracyjnej sądów powszechnych jest składana osobie cieszącej się głębokim zaufaniem Prezes Sądu Okręgowego. Udział w procesie nominacyjnym Ministra Sprawiedliwości lub upoważnionych wiceministrów pozwala przyjąć, że sędzia K.W. zyskała również zaufanie ścisłego kierownictwa tego ministerstwa, o czym przekonuje również kolejne delegowanie jej – również w nieodległym terminie – do Sądu Apelacyjnego w Krakowie, a następnie przedłużenie tej delegacji na czas nieokreślony, aż do momentu powołania na stanowisko sędziego tego Sądu.

Zatem sędzia K.W. obejmowała stanowisko [...] Sądu Okręgowego w K. ze świadomością okoliczności dotyczących sposobu odwołania poprzedniej Prezes tego Sądu, jak i okoliczności powołania nowej Prezes tego Sądu. Decyzje te – w wyniku ustawowego nadania w 2017 roku Ministrowi Sprawiedliwości uprawnienia w tym zakresie – stanowiły element zakrojonych na szeroką skalę działań podjętych

przez kierownictwo Ministerstwa Sprawiedliwości zmierzających do zmian na stanowiskach kierowniczych w wielu sądach powszechnych w Polsce, w celu powołania na te stanowiska osób akceptujących oczekiwania polityczno – programowe kierownictwa tego resortu. Przekonanie o istnieniu po stronie sędzi K.W. świadomości istoty i celów zmian personalnych na wysokich stanowiskach administracyjnych sądów powszechnych, należało wywieść nie tylko z faktu wieloletniej pracy zawodowej w wymiarze sprawiedliwości, zajmowania stanowiska sędziego sądu okręgowego, ale również z zaistnienia w przestrzeni publicznej zdarzeń, które przybrały formę powszechnie transmitowanych doniesień o publicznej debacie o rysie krytycznym co do stanu sądownictwa powszechnego, jak też formę licznych zgromadzeń obywateli w kraju i zagranicą w lipcu 2017 r. krytycznie nastawionych do przedmiotowych zmian w sądownictwie.

Przyjęcie w takich okolicznościach aktu powołania na stanowisko [...] Sądu Okręgowego w K. nie może być tłumaczone inaczej, jak wyraz pełnej akceptacji nie tylko dla zmian w funkcjonowaniu tego Sądu, ale także dla realizacji wspomnianej linii politycznej nakreślonej przez Ministerstwo Sprawiedliwości, którą w sądach powszechnych – w miejsce odwołanych prezesów i wiceprezesów – miały realizować osoby arbitralnie wskazane przez Ministra Sprawiedliwości, a więc cieszące się, z różnych powodów, szczególnym zaufaniem tego resortu.

W toku delegacji sędzi K.W. do orzekania w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie – początkowo na czas określony, następnie zaś nieokreślony – rozpoczęta została procedura powołania sędzi na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego. W trakcie tej delegacji w dniu 4 września 2020 r. nastąpiło jej powołanie na stanowisko Wiceprezes Sądu Apelacyjnego. Zdarzeniu temu należy przypisać walor wyjątkowości, a wręcz nadzwyczajności, gdyż powołanie na stanowisko kierownicze w tym sądzie w znacznym zakresie odbiegało od typowej drogi obejmowania stanowisk w strukturze administracyjnej sądu danej instancji przez sędziów tego sądu. Wspomniana nadzwyczajność wynika nie tylko z faktu powołania sędziego sądu okręgowego na stanowisko w sądzie wyższej instancji przed formalnym zakończeniem procedury nominacyjnej na sędziego tego sądu, w sytuacji bezskuteczności dwukrotnych uprzednich starań o uzyskania tego awansu, ale także z racji tego, że w procedurze wyboru zostali pominięci sędziowie Sądu Apelacyjnego

w Krakowie, którzy z pewnością prezentują wysoki poziom wiedzy zawodowej, a przynajmniej część z nich – również duże doświadczenie w zakresie administrowania jednostkami wymiaru sprawiedliwości.

W ocenie Sądu Najwyższego, jeżeli na jedno z najwyższych stanowisk w hierarchii administracyjnej sądów powszechnych powoływani są sędziowie sądu niższej instancji, to bezspornie powinni być to sędziowie wybitni, mający szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej i znaczne doświadczenie w sprawowaniu administracji sądowej. Sędzia K.W., na co wskazują opinie służbowe sporządzone na różnych etapach jej kariery sędziowskiej, jest niewątpliwie oceniana pozytywnie w zakresie pracy orzeczniczej, poziomu wiedzy, czy zaangażowania zawodowego (zob. uzasadnienie uchwały KRS z 18 sierpnia 2020 r., nr [...] o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Krakowie). Niemniej jednak wskazane cechy charakterystyki zawodowej nie wyróżniają jej na tle innych sędziów i nie stawiają w gronie sędziów wybitnych, wykazujących ponadprzeciętne umiejętności zawodowe upoważniające do zajęcia stanowiska wiceprezesa sądu apelacyjnego. W tym kontekście wyeksponować również należało stosunkowo niewielkie (2 lata i 8 miesięcy z niedokończoną kadencji wiceprezes Sądu Okręgowego w K.) doświadczenie w zakresie zarządzania sądami.

Wszystkie te okoliczności – zdaniem Sądu Najwyższego – jednoznacznie wskazują, że sędzia K.W. znalazła się w gronie sędziów cieszących się szczególnym zaufaniem ze strony kierownictwa Ministerstwa Sprawiedliwości, przekraczającym granice typowego zaufania jakiego należy oczekiwać w relacjach sędziego – organu władzy wykonawczej (*in concreto* – resortu sprawiedliwości). Fakt ten należy wiązać z dalszymi, niemalże błyskawicznie następującymi postęпами w jej karierze zawodowej, nieznanymi jednoznacznego potwierdzenia w doświadczeniu w zakresie sprawowania funkcji kierowniczych, ściśle zaś wynikającymi z uprawnień przysługujących Ministrowi Sprawiedliwości.

Ocena ta prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie doszło do zmaterializowania się uzasadnionych wątpliwości, odnośnie instytucjonalnej bezstronności wskazanej sędzi – do którego to kryterium nawiązano na wstępie niniejszych rozważań – i przełamania zasady domniemania bezstronności i

niezawisłości wynikających z okoliczności otrzymania przez sędzię K.W. powołań na stanowiska kierownicze w sądach powszechnych oraz nominacji na stanowisko sędziego Sądu Apelacyjnego w Krakowie.

Pozytywny wynik tego badania przeprowadzonego przez Sąd Najwyższy z urzędu, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w warunkach wskazanych w uchwale Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, a wypracowanych na tle wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 19 grudnia 2020 r., *Ástráðsson* przeciwko Islandii, pozwolił na stwierdzenie, że w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy procedujący w składzie z udziałem wymienionej sędzi – z uwagi na utratę przymiotów bezstronności i niezależności – nie mieścił się w pojęciu „sądu ustanowionego ustawą” na gruncie art. 6 ust. 1 EKPCz i art. 47 Karty Praw Podstawowych oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Dlatego Sąd Najwyższy – kierując się wnioskami wynikającymi z uchwały połączonych Izb Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. – uznał, że skład Sądu Apelacyjnego orzekającego z udziałem sędzi K.W. nie może być uznany za sąd instytucjonalnie niezawisły i bezstronny. W konsekwencji uznać należało, że w przedmiotowej sprawie doszło do wydania przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, wyroku obarczonego wskazanym w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., uchybieniem o charakterze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, skutkującym koniecznością jego uchylenia w całości, bez względu na wpływ tego uchybienia na jego treść.

Zwrot oskarżonym uiszczonych opłaty od kasacji nastąpił w oparciu o treść art. 527 § 4 k.p.k. Uwzględnienie kasacji dotyczy bowiem nie tylko takiej sytuacji, w której trafne okazały się zarzuty kasacyjne, lecz także takiej, w której Sąd Najwyższy uwzględnił kasację – zgodnie z kierunkiem zaskarżenia – choć z innych powodów, a więc gdy z urzędu, na podstawie art. 536 in fine k.p.k. wyszedł poza granice zaskarżenia lub podniesione zarzuty (zob. D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023, art. 527, teza 7).

Mając to wszystko na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

r.g.

[ał]

[as]

